

Ze gingen toch niet een legerij nù-waars, doch bleven bij rikaar. Ze zochten ook geen onderkomen bij een der Jerusalemsche vrienden, maar gingen naar een zaal in den tempel op Sion. Ja ze velden zelfs aantonds het twaalfal weer ash, door Matthijs in plaats van den Verdrader als medeapostel te kiezen.

waren bedreigde of daarentegen hoope bood op het herstel van den vrede, zou er aanbidding wezen, om al onze Kerken tot een zedelijk op te roepen. En de geruchten, die thans over den komenden vrede rondloopen, mogen al eenige hoop bieden, dat aan dezen bangen oorlog eindelijk een einde komen zal, ze zijn nog zo vaag en onbepaald, dat het uitschrijven van een verdrag daaraan te verbinden, niet genoeg gemotiveerd zou zijn.

Het is kris gezegd, maar is het te kris-
Groen van Prinsterer heeft steeds aan

Wie de neste is in het Koninkrijk der hemelen, dan roept Jezus een kindeke stelt dit in het midden van hen en zegt: «voorwaar zeg ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderzens, zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Zoo wie zich zelf vernedert zal gelijk een kindeke, die is de meeste in het koninkrijk der hemelen (Matth. 18 : 1—4). Ook hier blijkt weer hoe Christus de kinderen dus niet buiten het Koninkrijk der hemelen sluit, maar veel eer ze ten voorbeeld stelt aan zijn discipelen, om hun te leeren, hoe ze in zijn Koninkrijk moeten ingaan. Welk een roerende liefde spreekt er voorts niet uit wanneer de Heere Jezus een ander maal weer een kindeke in het midden zijner discipelen stelt en, na het in zijn armen te hebben genomen, zegt: «zoo wie één van zoondige kinderzens ontvangen zal in mijnen naam, die ontvangt Mij» (Marc. : 36. 37). Die kinderen staan dus niet buiten Christus, maar zijn zijn eigenoon maken deel uit van zijn gemeente, in het

Maar het rijkt komt deze verbondse
dachte tot uiting in het drietal gelijke-
nissen, nl. die van het verloren schaa-
p, de verloren penning en den verloren zoon
(Luc. 15) welke Christus tot de Pharizee-
sprak, toen deze zich ergerden, dat Christus
zondaren en tollenaars ontving. Want
wat Christus in dit drietal gelijkenissen hun
voor oogen wil stellen, is niet zijn reddende
liefde voor zondaars in het algemeen, gelijk
de Methodist wil, maar Hij geeft hier den
grond aan, waarom Hij zich over deze zon-
daren ontfermen wil. De hier bedoelde zon-
daren en tollenaars, hoe ver ook afgedoold,
waren geen heidenen, maar kinderen van
Israel. Al mochten de Pharizeeers hen ver-
achten, buiten de Synagoge werpen, ja
weigeren hen in hun huizen te ontvangen,
Christus ziet in hen nog altoos zonen van
Abraham. Dat wil Christus ons hier leeren.
Als de herder uitgaat om het verloren
schaap te zoeken, dan geschiedt dit, gelijk
Christus zelf zegt, omdat dit verloren schaa-
p een schaaap was van zijn kudde, een schaa-
p, dat bij de kudde hoorde en daarvan afge-

Ds. H.
 bij de G.
 Woord v.
 F. van S.
 W. Kink.
 Dit b.
 blauwen
 gouden l.
 door Ds.
 Tegen
 Hoekstra
 in al de
 dan, als
 schrift: T
 den over
 van Sch
 als tweed
 tates van
 diens We
 Kerkw
 Met "o
 pietuit to
 had een b
 aan de st
 het nitwe
 GEDACHT
 „Het in
 bij de bi
 deren stel
 wordend,
 dan ook r
 Na die
 kortelijk
 herdscht,
 velerlei o
 Hoekstra
 Een ov
 tot de d
 hadden, d
 v. Oost
 bevreesd
 en die de
 zij zich
 inspanning
 Een ov
 tot heide
 van 188